

Er was eens een klein spookje. Zijn naam was Rik. Samen met zijn broers woonde hij in een groot en oud huis. Omdat hij zo vaak bang was, noemden ze hem wel eens plagend Bang Spookje. Of ook wel Bangerik. Rik was bang in het donker. Van spinnen en muizen. En ook gewoon van de geluiden die het huis maakte. Dat is lastig als je in een oud huis woont waar alles piept en kraakt. Zeker wanneer het buiten waait.

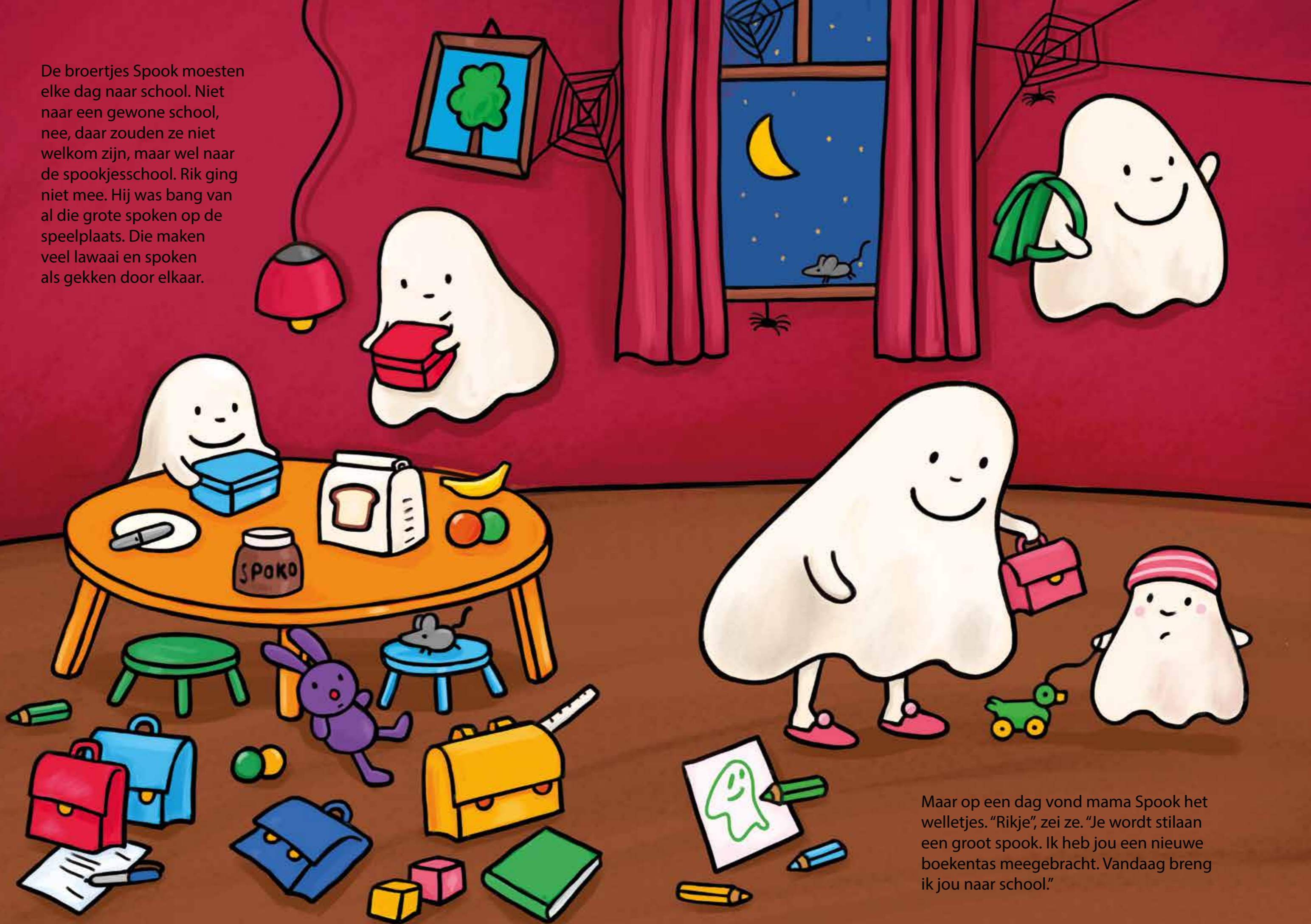

“Luister, Rik”, zeiden de broers, “het enige waar je bang van moet zijn, zijn stofzuigers. Want die zuigen je op en je raakt er - boehoe - nooit meer uit.” Maar in het oude huis waar ze woonden, waren geen stofzuigers. Niemand kwam daar poetsen. Het huis was stoffig en vuil. Het hing vol spinnenwebben en stofnesten. Maar dat vonden de spoken niet erg.

Het was er heerlijk wonen. De spookjes hadden het hele huis om in te spelen. Beneden woonde nog wel meneer De Mol. Hij hield van katten en was altijd opgewekt. De spookjes vonden het heerlijk om grapjes met hem uit te halen. Ze wilden hem - zoals spoken doen - de stuipen op het lijf jagen. Maar meneer De Mol kon niet meer goed horen en zien. Zijn bril liet hij overal rondslingeren. En zijn hoorapparaten, die vergat hij simpelweg in zijn oren te stoppen. De spoken konden doen wat ze wilden, meneer De Mol merkte er toch niks van. Hij hoorde en zag niks.

De broertjes Spook moesten elke dag naar school. Niet naar een gewone school, nee, daar zouden ze niet welkom zijn, maar wel naar de spookjesschool. Rik ging niet mee. Hij was bang van al die grote spoken op de speelplaats. Die maken veel lawaai en spoken als gekken door elkaar.

Maar op een dag vond mama Spook het welletjes. "Rikje", zei ze. "Je wordt stilaan een groot spook. Ik heb jou een nieuwe boekentas meegebracht. Vandaag breng ik jou naar school!"